

og da der med Hensyn til dels min egen Stilling og dels Kollegers Stilling til dette Spørgsmaal har været fremsat en fejlagtig Opfattelse, vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger til Berigtigelse heraf. Jeg har set nævne, at Befaringen af Grønland skulde være blevet standset ved Fortsættelsen af den Strejke, som under syndikalistisk Ledelse for Øjeblikket finder Sted her i Landet. Det er ikke Tilfældet. Allerede i Februar og Marts var der Konflikt mellem Sømændene og Styrelsen for Grønland, idet den Aftale, som den grønlandske Handel lavede med Sømændene, udløb paa et tidligere Tidspunkt end den almindelige Aftale mellem Organisation og Rederne, og Styrelsen for Grønland bestræbte sig nu for at faa Sømændene til at gaa ind paa at seje foreløbig med de grønlandske Skibe, gøre dem klare til Afsejling i Foraaret, uanset at der ikke var opnaaet nogen endelig Overenskomst, idet Grønlands Styrelse vilde forpligte sig til med tilbagevirkende Kraft at lade den senere opnaaede Overenskomst træde i Kraft for dem. Men Søfolkene og deres Ledelse afslog det. Dette viser, under hvilken hensynsløs Ledelse disse Mænd har været, og paa hvilken fjendtlig Maade de har handlet overfor de almindelige Samfundshensyn. Derfor maatte man, da der ikke var nogen Mulighed for at opnaa Enighed med dem, beslutte sig til at tage den Strejke, som de truede med, og derfor blev der allerede i Marts, da det første Skib, som ikke tilhørte den grønlandske Handel, gik til Grønland, sendt Postmeddelelse om, at hvis der ingen Skibe kom fra Danmark til de sædvanlige Tider, var det paa Grund af Strejke. Samtidig blev der truffet Aftale med Krigsministeriet om den nødvendige Postbefordring, og endvidere blev der truffet Aftale med Rederne om, naar en endelig Ordning var truffet, da at stille fornøden Tonnage til Disposition, for at man hurtigst muligt kunde forsyne Grønland, idet Handeleu kun har et begrænset Antal Skibe til Raadighed for denne Forsyning. Grønland var i øvrigt tilfredsstillende forsynet for Øjeblikket, saaledes at der ingen Vanskelighed har været i dette Foraar.

Jeg har nævnt dette, for at man deraf kan se, baade hvorledes jeg personlig har stillet mig overfor denne Strejke, og at denne Konflikt mellem Søfolkene og deres Arbejdsgivere — det være sig Stat eller Redere — tog sin Begyndelse længe forud for den politiske Strid, som udrød den

27. Marts, og at dens voldsomme Karakter hænger sammen med, at det er et Fag, som staar udenfor de samvirkende Fagforbund og er under en Ledelse, som stiller sig fjendtlig overfor disse.

Ved en Forespørgsel her i Tinget, som jeg tror blev besvaret af den daværende Handelsminister, blev den daværende Regerings Stilling til Slagteristrejken drøftet, og det blev da meddelt, at Andelsslagterierne havde rettet en Henvendelse til den daværende Justitsminister Zahle om, hvorvidt Slagterierne kunde vente Beskyttelse for Arbejdet, hvis dette optoges af Andelshaverne selv. Dette Spørgsmaal blev besvaret med ja, og derom blev der givet Meddelelse her i Tinget, men da dette er blevet betvivlet under den Valgkamp, som har fundet Sted, skal jeg tillade mig at oplæse et Cirkulære fra Justitsministeriet af 20. Marts til Politimestrene:

„Efter at Arbejdet paa de eksportberettigede Svineslagterier en Tid lang har ligget stille paa Grund af Strejke, vil det ifølge Meddelelse til Justitsministeriet nu blive søgt genoptaget paa de eksportberettigede Andelssvineslagterier derved, at Andelshaverne selv vil foretage Slagtningen, Indladningen af Flæsket m. m.

Da man i denne Anledning maa regne med den Mulighed, at der af de strejkende Arbejdere, eventuelt ogsaa andre, vil blive lagt Hindringer i Vejen for Arbejdets Genoptagelse, skal man anmode Hr. Politimesteren om at yde al mulig Bistand til at opretholde Fred for Arbejdet saavel ved de paagældende Slagterier som eventuelt ved Flæskets Indladning paa Jernbane eller i Havn, idet man i paakommende Tilfælde, forsaavidt De ikke ved Benyttelsen af Retsplejelovens § 110, 2det Stykke, kan faa den fornødne Politistyrke til Raadighed, bemyndiger dem til at antage den midlertidige Hjælp paa Stedet, som maatte være nødvendig i saa Henseende, og som De er i Stand til at skaffe Dem.“

Det fremgaar altsaa heraf, at der allerede den Gang blev givet Tilsagn om Beskyttelse af Arbejdet. Nogen Brug derfor blev der ikke; det blev der heller ikke under det næstfølgende Ministerium, saa vidt jeg erindrer, bortset fra en ganske kort Tid. Nu er Arbejdet jo optaget med frivillig Arbejdskraft, og Beskyttelse ydes altsaa i Henhold til denne Skrivelse af 20. Marts 1920. Jeg har nævnt dette for at berigtige Vildfarelser og for at under-